

Δημήτριος Βερναρδάκης

Αντιόπη [απόσπασμα: πρ. Γ', σκ. 9 και πρ. Δ', σκ. 3]

Τα Ολύμπια, Αθήνα

τχ. 33 (23 Ιουλίου 1896), σ. 261-262

Δ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗ

“ΑΝΤΙΟΠΗ,” (1)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ ναὸς τοῦ Διονύσου καταφώτιστος ἐν νυκτί. Ἐν τῷ μέσῳ βωμὸς καὶ ἄγαλμα τοῦ Διονύσου. Τὰ πάντα κισσοστεφῆ· ὁ χορὸς, εἰς δύο ἡμιχορία διηρημένος, χορεύουσι ψάλλουσαι ὑπὸ τὴν ἡδωγίαν τοῦ ἱερέως Ἀμφιονος, ὅστις ἐστεμμένος, καὶ φέρων λαμπρὰν στολὴν κρούει τὴν λύραν καὶ ψάλλει. Κρατῆρες πλήρεις οἴνου κισσοστεφεῖς. Ἡ Ἀντιόπη μόνη ἵσταται κεκαλυμμένη εἰς ἓν ἄκρον τοῦ ναοῦ, ἀθέατος σχεδὸν καὶ ἀμέτοχος πάντων. Αἰρομένης τῆς αὐλίας, ὁ χορὸς ὑπὸ τὸν Ἀμφίονα ψάλλει ὀρχούμενος τὸν ἀκόλουθον διθύραμβον:

Διθύραμβος

Τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης ψάλλω τὸν ἀγνὸν νόον.
Με κισσὸν στεφθῆτε, Βάχχαι, καὶ πρὸς βάκχειον χορὸν
Κοῖφον αἴφουσαι τὸν πόδα, καὶ τὸν θῦρον πάλλουσαι,
Κροταλισσωμεν, φωνοῦσαι, Βάκχε, Βάκχ', εὐοῖ, εὐάν.

Ὅταν τὴν καλὴν σου ῥύμφην Γῆν χρυσάκτιν χαιρετᾷ,
Ὡ Διόνυσ', ἐξ αἰθρίου τ' οὐρανοῦ ὁ ἥλιος,
Ἄρθη στέφουσι τὴν ῥύμφην καὶ τὴν ψάλλουσι πτηνά,
Τρίτωνες δὲ καὶ δελφίνες πέριξ τῆς χορευούσι.

Ὁ ἀθάνατος ῥυμφίος τότε φάινεσαι καὶ σύ,
Τὴν Παρίαν περιβάλλεις, ὁ νόος τῆς σ' ὀδηγεῖ,

(1) Σ. Δ. Ο. Τὰ ἀποσπάσματα ταῦτα ἐκ τοῦ νέου δράματος τοῦ κ. Δ. Βερναρδάκη ἡ Ἀντιόπη, ἐπτάκις παρασταθέντος ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς δεσποινίδος Αἰκατερίνης Βερώνη καὶ γενομένου δεκτοῦ ἐνθουσιαστικῶς ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, εὐχαρίστως δημοσιεύομεν, εὐμενῶς παραχωρηθέντα ἡμῖν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως.

Νύμφαι πέριξ σου χορεύουσι Σειληνοὶ καὶ Σάτυροι
Καὶ προάγει τῶν Χαρίτων ὁ χορὸς καὶ τῶν Μουσῶν.

Ἄλλα ῥέφθ' τὸν αἰθέρα συγκαλύπτουσι, ἰδοῦ
Ποῦ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, τοῦ ἡλίου ποῦ τὸ φῶς;
Ἐφύγαν τὴν γῆν αἱ Νύμφαι, τὸν αἰθέρα τὰ πτηνά,
Καὶ τῆς Γῆς τὴν ὄψιν κρύα ἐσαβάνωσε χιῶν.

Εἰς τοὺς κόλπους τῆς νεκρᾶς σου ῥύμφης τότε χθόνιοι
δαίμονες ζητοῦσι, Βάκχε, γὰ βυθίσωσι καὶ σέ.
Ταῦρον πλὴν πρὸς τούτους κέρασ' ἀντιτάσσεις καὶ ὀπλῆν,
Διωκόμενος διώκεις καὶ σπαράσσεις σπαραχθεῖς.

Τοῦτόν σου τὸν γάμον τώρα εορτάζομεν κ' ἡμεῖς,
Καὶ τὴν θείαν δύναμιν σου ἤδη αἰσθανόμεθα
Φλέγουσαι ἡμῶν τὸ αἷμα. Ἄντι κέρως καὶ ὀπλῆς
Ἐχομεν ὀδόντας, Βάκχε, ὄνυχας, Διόνυσε.

Μ' οἶνον, Βάκχε, τὴν καρδίαν τῶν Βακχῶν σου φλόγισε,
Κ' εἰς τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν σου βάψε τὰς Μαιράδας σου.
Ἐξω οἱ κρατῆρες, ἔξω! Οἶνον δότε ἄκρατον!
Οἶνον κ' αἷμα, αἷμα κ' οἶνον! Βάκχε, Βάκχ', εὐοῖ, εὐάν.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΒΑΚΧΗ Α'.

Τοῦ Βάκχου ἐμίανθη ὁ ναὸς ὑπὸ
τῶν νεκρικῶν τοῦ ἱερέως ἐκπνοῶν.
Νῦν καθαρθῆ ἀνάγκη, ὦ βασίλισσα.

ΒΑΚΧΗ Β'.

Τὸν καθαρμὸν τίς θὰ τελέσῃ νῦν, ἀφ' οὗ
ὁ ἱερεὺς ἀπέθανε;

ΔΙΡΚΗ

Τὸν καθαρμὸν ἐγώ,
ὦ Βάκχαι, θὺ τελέσω.

ΒΑΚΧΗ Α'.

Ἡ βασίλισσα
ἀντι τοῦ ἱερέως τὸ τοῦ καθαρμοῦ
ὡς καὶ τὸν γάμον γὰ τελέσῃ δύναται.

ΒΑΚΧΗ Β'.

Δύναται, Βάκχαι, οὕτω παρελάβομεν.

ΔΙΡΚΗ

Ἀπὸ τὸ ἱερὸν περιφάρτηριον
ἄγιοι ἔδωκ' ἡμῖν ἀλλὰ προσκομίσσατε,
καὶ αἷμα χοίρου εἰς δοχεῖον χωριστόν.

(Ἡ Βάκχη ἐγγίξει εἰς δοχεῖον αἷμα χοίρου. Ἡ Δίρκη
ραντίζει ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ χοίρου τὸν βωμόν, τὸ ἄγαλμα,
τὴν θύραν τοῦ ναοῦ καὶ τοὺς κίονας. Καθ' ὃν καιρὸν ἡ

Δίρκη τελεί ταῦτα, αἱ Βάκχαι ψάλλουσι γονυπετεῖς περίξ
τοῦ ἀγάλματος :]

ΒΑΚΧΑΙ (ψάλλουσαι).

Ἄν ἐκπροαὶ θνητοῦ τὸν ἱερὸν σου
ἐμίαιναν γαστήρ, ὦ Βάκχε, τοῦτον,
ρεῦσον, τὸ αἷμα τοῦ παμφάγου ζῴου
τὸν ἱερὸν γαστήρ σου γὰ καθάρη.
Σὲ ἱκετεύομεν, ὦ Βάκχε, ρεῦσον, ρεῦσον.

(Ἡ Δίρκη ρίπτει τὸν κλάδον, δι' οὗ ἐτέλει τὴν ράντισιν,
ὡς καὶ τὸ δοχεῖον τοῦ αἵματος εἰς τὸν καίοντα βωμόν.
Βάκχη φέρει ἱερὸν ὕδωρ. Ἡ Δίρκη ραντίζει τὰς Βάκχας
διὰ θαλλοῦ ἐξ αὐτοῦ ψαλλούσας :)

Σὺ ὡς θεὸς ἀμιατος, ὦ Βάκχε·
ἀλλὰ ἡμεῖς θνηταί· ρεῦσον τὸ ἄλας
καὶ τ' ἁγίον σου ὕδωρ γὰ καθάρη
τὰς Βάκχας σου ἡμᾶς καὶ γ' ἁγίαση.
Σὲ ἱκετεύομεν, ὦ Βάκχε, ρεῦσον, ρεῦσον.

ΑΝΤΙΟΠΗ

(ἐν ᾧ ἡ Δίρκη ἐξακολουθεῖ ἀκόμη τὸ ἔργον τῆς καθ' ἑαυ-
τὴν πρὸς τὸ ἄγαλμα).

Τὰ δάκρυά μου ἴδε, παρτοδόναμε
θεέ, κ' ἐπίγνωσ τὴν ἀπελπισίαν μου.
Σῶσέ με τὴν ἀθώαν, τὴν παρτάλαιναν.
Ἄλλ' ἄν ἡ θέλησίς σου εἶνε ἀτρεπτος,
καὶ θ' ἀποθάν' ἡ μήτηρ θῦμά σου,
σῶσε τὸ τέκνον, σῶσε τὸν Ἀμφίονα.
Σὲ ἱκετεύω, Βάκχε, σῶσε σῶσέ τον.

(Ἡ Δίρκη λαμβάνει θυμιατήριον καὶ θυμιᾷ τὸν βωμόν,
τὸ ἄγαλμα, τὸν ναὸν καὶ τὰς Βάκχας ψαλλούσας :)

ΒΑΚΧΑΙ

Πῦρ δῖον τὸ θνητὸν περιβλημά σου
καῦσάν σ' ἐθέωσεν ἔμβρονον ἔτι.
Νεῦσον τὸ πῦρ σου πάντα γὰ καθάρη,
καὶ τὰ σὺ πάντα πάλιν γὰ θεώση.
Σὲ ἱκετεύομεν, ὦ Βάκχε, ρεῦσον, ρεῦσον.

(Αἱ Βάκχαι ἀνεγείρονται καὶ ἀναλαμβάνουσι τὴν προτέ-
ραν θέσιν).